ANY I. BARCELONA 30 DE JANER DE 1875. N.º 3.

LA BANDERA CATALANA.

SETMANARI CATALÁ IL-LUSTRAT.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ.

En Barcelona portat á domicili. . 4 rls. trimestre
Fora de Barcelona enviat. . . . . 6 » »
Número sol. . . . . 2 cuartos.
Número atrassat. . . . . 4 »

Los suscriptors de fora de Barcelona deurán enviar lo import de las suscripcions en sellos de franqueix.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ.

Carrer de Montjuich del Bisbe, núm. 3, baxos.

La correspondencia al igual que 'ls periódichs de cambi s' dirigirán al passatge de Colon, número 3, primer pís.

Las cartas que no s' hajen rebut lo dijous al matí no seran contestadas fins la setmana següent.

Porta de Santa Maria en lo Born de Barcelona.

NOTA IMPORTANT.

Habem rebut una carta (que no publiquem per falta d' espay), firmada per en Simó Alsina y Clos, director que fou del periódich «La Rondalla», y en ella se 'ns queixa perque habem intentat substituhir á dit periódich per la «Bandera» y també perque dihém en l' anterior número que no se 'ns va dar cap satisfacció al suprimirse «La Rondalla.»

En primer lloch contestarem que no es cert que escudats ab «La Rondalla» haguem publicat «La Bandera», puix lo prospecte-advertencia de nostre periódich deya: que creyentnos que se habian cansat los senyors editors de publicar lo seu periódich, nosaltres no voliam deixar sens fi la obra comensada, y per això varem publicar «La Bandera.»

En segon lloch debem dirlhi que clara y categóricament no se 'ns va dar cap satisfacció de perque 's suprimia «La Rondalla.»

Y en tercer lloch que los senyors editors no van passar lo *suplement* á los seus suscriptors hasta dos ó tres dias despres (y no avans com diu dit senyor) de haberse publicat «La Bandera catalana», essent aixís que ja feya mes de dos setmanas que habia deixat de publicarse «La Rondalla.»

Creyém que 'l senyor Alsina se dará per satisfet ab aqueixa resposta, y en quant á nosaltres dém per finida la cuestió.

SUMARI.

Porta de Santa María en lo Born de Barcelona; per *Joseph Fiter é Inglés*.—A M... (poesía); per *Rafel Tintoré*.—Cartas á un obrer; per *Antoni Brossa de Riera*.—Lo fratricida (poesía); per *Enrich Franco*.—Marieta; per *Pere Aguilera y Solsona*.—A un nin (poesía), per *Francesch Comerma y Bachs*.—Curiositats y novas.—Gra y Palla.—Xarada.—Correspondencia.

PORTA DE SANTA MARIA

EN LO BORN DE BARCELONA

Bonica es certament, la porta de Santa María que s' aixeca en un ángul de la famosa plassa del Born, en Barcelona. Los ben dispossats y adornats pilars, que á cada cantó d' ella 's troban y que 's remontan fins á termenar en duas ben acabadas agullas; la ojiva en degradació, dosser d' una estátua de la Verge pura; tot lo conjunt de la porta, en una paraula, la fa apreciar com á una agradable obra de nostra arquitectura.

Y si d' atmirar es aquella petita página de l' art patri, per sa construcció, la fan mes estimable si cap, lo recort de succesos que á llurs plantas s' han desarrollat, succesos dels mes notables que la Historia de Catalunya registra. No olvidem que aquella porta forma part del Born, y que aquell lloch es un dels que ab mes entussiasme y bona fe deu venerar tot bon catalá. Torneigs á mils tots lucsosos; cerimonias trascencentals totas per la nació catalana, y totas revestidas de pompa y gravetat; baluart de nostres antiguas llibertats; patíbol de centenars de víctimas, sacrificadas moral y materialment per la inquisició; aquella plassa conta en sa historia un tan gran nombre de fets en ella succehits, que llarch fora mentarlos. Ja sens presenta guarnida de preciosos tapissos, adornada per la bellesa singular de las damas que poblan los gotíchs finestrals de llurs casas, y per las relluentas galas dels trajos, mentres dos cavallers disputan en bona lluyta sa bravura; ja la contemplém poblada per un nombrós gentiu, en quals vissatges 's veu sagellada la irritació y la tristesa, mentres dalt de negre tablado un

familiar de la Inquisició pregona una sentencia rebajant lo valer moral de la persona condemnada, quant no li fan sofrir horripilants suplicis; de sopte nostre imaginació, 'ns transporta en aquell dia en lo que, en aquesta mateixa plassa, un carnicer exigia de lo representant del Rey los drets de la carn com á lo mes baix ciutadá, exigencia que produhí un alborot popular, alborot popular que doná á conexer l' abnegació d' un home, qual nom no 's borrará jamay de nostra pensa que doná á entendrer á un Rey lo que valía un conseller de Barcelona; ja 'ns creyém finalment trobarnos á principis del segle XVIII, lluytant com á bons contra 'ls enemichs de nostras glorias, al costat del monument en aquesta plassa manat alsar per en Carles III. ¡Quí hagués pogut trobarsi! Catalans que perírеu defensant la honra de vostra terra en lo Born de Barcelona, jo envejo vostra gloria, jo venero vostra acció, jo respecto vostres noms!

JOSEPH FÍTER É INGLÉS.

A M.....

Exhalo un suspir d' amor
Cada jorn quant naix l' aurora,
Y á ta imatje encantadora
Ne fa ofrena mon trist cor,
Tranzit per lo ver dolor
Del dubte qu' al cor s' aferra,
Soch romeu, qu' en eixa terra
M' es tan contraria la sort,
Que trossejan lo meu cor,
Lo dupde y l' amor en guerra.

***

Prou que vuy jo no dubtar
De ton amor, nina bella,
Mes te punxas la ponzella,
Que l' obligan á punxar;
De mi no puch desterrar
Eixa sombra que 'm tortura,
Com no puch de ta hermosura,
Allunyar lo dols recort
Qu' aconorta mon trist cor
En son calzer d' amargura.

***

Ni un sol instant se distreu
De tu nina, el pensament:
Y si se allunya un moment
per tot arreu ¡ay! te veu;
De ton llabi va fer Deu
A la mes encesa rosa,
Y sa alenada flairosa
Porta á ma pensa 'l recort
De lo grat y pur odor
De ta trena tan sedosa.

***

De las fonts lo dols remor
De ta veu lo recort portan,
Y entre sas aiguas s' emportan
Un sospir de mon amor;
Si com joliu pescador,
Algun jorn vas prop del riu,
Sentirás com trist te diu
Lo remor d' una fonteta,
que per tu bella nineta
Allá ahont naix un donzell viu.

***

Sols per tu viu lo meu cor
Que lo fret del dupte gela,
Y cada jorn ¡ay! s' hi arrela,
Molt mes l' arbre del dolor.
Si no m' aymas ab l' amor
Que jo t' aymo, nina bella,
Fins s' apagará l' estrella
Que don' vida á mon amor,
Y ensemps ab lo meu trist cor
Morirá tendra ponzella.

***

Tendra ponzella que 'l gel
Del dubte no deixa creixa;
Tendra ponzella que deixa
Encar que mori, un arrel;
Ni lo sol que brilla al cel,
Ni lo flam de mon amor,
Han pogut fer donar flor
á la tendra poncelleta,
Que per tú, bella nineta,
Nasqué un jorn dintre mon cor.

***

Exhalo un sospir d' amor
Cada jorn quan naix l' aurora,
Y á ta imatje encantadora
Ne fa ofrena mon trist cor;
Si vols calmar lo dolor,
Qu' á mon pobre cor s' aferra,
Treume lo dupte que aterra
Ma pença, y troseja el cor,
Fent que lo dubte y l' amor
Acabin de ferse guerra.

RAFEL TINTORÉ.

Sant Gervasi, Agost, 1874.

CARTAS Á UN OBRER.

II.

Mon estimat amich: He rebut la contesta que donas á la primera carta que sobre la organissació social, y 'l benestar de la vostra classe t' he dirigit. En ella no sabs tu trovar la manera de podervos instruir

en Espanya, ni 'l modo de poder aumentar las vostras forsas *financieras*. No vajis tan depressa, que no 's pot fer tot en un moment. Llejeix aquestas cartas ab tota atenció, y estigas mes que cert que al últim hi veurás doble qu' ara.

Provas teniu donadas, de que l' obrer catalá es honrat y bó per esencia. Vosaltres haveu comprés al cap y al últim, lo que son y lo que valen aquells que, dientse vostres *regeneradors*, vos llauraban vostra infelissitat, mes que 'ls mateixos *burguessos*, bebian vostra sang y vivian ab la *esquena dreta* com se diu comunment. Vosaltres ab claríssim criteri, allunyareu com á un vol de malignes aucells, á los que os volian fer móvils d'un partit polítich. Ja habeu ab aixó donat un gran pas en la regeneració social de la classe obrera. Dos punts planteixo ara pera ressoldrer vosaltres mateixos, y ab qual resolució estich mes que segur podreu, donadas las bonas qualitats que os distingeixen marxar en primer terme entre 'ls obrers d' Europa. La *Instrucció*, y ab ella la *Moralitat* y la *Fé;* la *Asociació* ben entessa, y ab ella lo desenrrotllament y acreixentament de vostra situació *financiera*.

La instrucció, pero la instrucció sólida es lo que mes manca á nostre poble. Jo sé bé que no es vostra la culpa si no l' haveu poguda adquirir com fora de dessitjar, mes ja que per desgracia no haveu pogut molts de vosaltres, palpar los estimables dons que gracias á aquest móvil de la civilissació s' experimentan, feu al menys, per manera que vostres fills puguian apreciarlos. No cregueu que lo saber llegir es prou. *L' home no viu sols de pá;* es precis satisfer las necesitats del esperit tant com las de la materia; ab la ciencia s' endolsa nostra trista vida; val mes un quart d' estudi, qu' una hora de taberna; lo estudi produheix bens estimables, los vicis minan nostra existencia.

Ves á Alemania, y veurás un sistema d' instrucció per totas las classes socials que t' admirará y dígasme tu si 'ls fruits d' ella no han sigut productius per aquella nació. Dígasme tu si al xocar Fransa y Alemania sas armas de guerra, no conegué fins lo mes llusco, que 'l carácter grave y reposat dels fills dels Frederichs, superaria á la lleugeresa dels soldats de Napoleon. ¿Y per qué? Perque 'ls uns tenian una sólida instrucció que 'ls revestia de totas aquellas prendas que son necessarias al home, perque 'ls altres, soterrats en la inmundicia dels vicis, havian degenerat.

Pero aquesta questió de la instrucció de la classe obrera es d' aquellas que mereixen ser tractadas llargament y com que l' espay de que jo puch disposar no 'm sobra, será objecte de la carta III, puig aquesta s' estén mes de lo que volia

Ton amich

ANTONI BROSSA DE RIERA.

Barcelona 26 de Janer de 1875.

LO FRATRICIDA.

Ubi est frater tuus?

***

ROMANÇ HISTÓRICH.

ANY 1082.

I.

—Déu vos guart, bella comptesa:
vostre marit n' es qui 'us parla,
Ramon Berenguer, lo compte
qu' ayméu vos ab tota l' ayma.
¿Quín dol vostre cor crivella?
¿Quín es de l' afany la causa,
que, quant vers á vos m' atanço,
sanglotéu molt més, Mahalta?
¿Ser qué, si parlaus intento,
vos encabiu dins la cambra,
y may un bes vostres llabis
depositan en mas galtas?...
¿Creyéu en mon cor falsía?...
Perdut habéu la esperança?...
Si es ver, no 'm raca 'l saberho!...
Que no m' ho digáu, me raca!...
Sa mullé, al sentíl, febrosa
al compte n' estrény y abraça;
y folla de amor, contesta,
sanglotant, eixas paraulas:
—¡Ah, compte: lo cor m' indica
que moriré de anyorança;
y en lo mon romandré sola

perdent de vos la companya!...
Si es ver que 'l llas units deixa
tots aquells cors que molt se ayman,
no vos 'n anéu, quedéuvos;
la muller vostra ho demana.
Y ab sos braços fént un llas,
y 'l compte llur front besantne
l' hi replicá:—«¡Vida mía!
Benhajan llurs cors, benhajan!»

II.

Vers la ciutat de Gerona
y en un lloch nomnat Varal,
—que per entre S. Celoni
y Hostalrich podéu trobar;—
Ramon Berenguer se estaba,
cap de estopa anomenat,
per dintre de un bosch cassantne
bon xich lluny de sos vassalls.
Berenguer Ramon que veya
be ab mals ulls lo seu regnat,
—y tal volta á la comptesa
l' hi causaba aixó l' esglay;—
envers á n' ell se atançaba
temblorós y ab un goitx grant...
Tembló per lo que intentaba;
lo goitx per habé 'l comptat.
«—Ara es meva la venjança!
n' deya ell ab fer esguart:
Si abdós un regne gobernan,
sempre 'l regne anirá malt!»
«A n' aquí lluny de 'ls què 'l voltan,
sens clemencia 'l puch matá!...
Ramon Berenguer prepárat;
dintre poch ja haurás finat!»
«La historia, *Lo fratricida*,
ne dirá, de mí parlant:
pro, ¿qué es l' horror de dos horas
pél goitx que tindré tants anys?—»
En mal hora 'l compte caça
de los séus tant allunyat!
En mal hora 'l germá espera
clavarli al cor lo punyal!
—«La teva hora es arribada!...
Cap d' estopa sent cridá:
y al tombarse al germá ovira
que l' esguarda ja triomfant.
—«Jo t' hi dat regnes y terras,
l' hi diu eix tot plé d' esglay:
¿Qué 'n farás de ma persona?
De ma vida, ¿qué 'n farás?
«Ne caura sobre ta testa
si de mí derramas sang!...
Qué vols, digás, partí 'l regne?
Puix lo regne 's partirá.—»
Y ab sardónica rialla
lo fratricida escoltant,
ab véu com de infern eixida,
de eixa faysó contestá:
«—Lo regne á n' mí 'm pertoca;
tú me l' has sols usurpat.
Si abdós un regne gobernan,
sempre 'l regne anirá mal!»
«Vuy ta vida, y quant onpugas
mos intents tu fracassar,
Berenguer Ramon llavoras
sentirá lo plaher mes grant!...»
Y al fons del cor endinzántli
tot l' acer, diu que cridá:
«¡Fratricida!... pro, no importa;
me rabejaré en sa sang!»

III.

Dins sa cambra la comptesa
son infantó bressolant,
lo retorn del compte aguarda,
puig ja de besál te afany.
Falconers al lluny ovira
que s' atançan al palau:
y un cadavre entre dos portau
que la fá extremí d' esglay.
Surt apressa. pus temença
te que sía 'l compte aymant,
y tota ella gél se torna
cuant l' ovira que ha finat.
—«No sanglotéu, no, comptesa,
diu 'n Folch: un Déu hi ha;
y qui ho ha fet, sus sa testa
sentirá caure la sang!»
—«Jorns de dol, cuant engolirlos
n' podrá la eternitat!
Las parpellas se m' aclucan...
¡Pobre infant, lo meu infant!»
. . . . . .
. . . . . .
Y contra 'l pit estrenyéntne
Ramon Berenguer, lo *gran*,
que al regoneixel per compte
l' hi digueren sos vasalls;
sanglotá de aytal manera,
qne 'l traidó, sentint sos planys,

á tindre mil vidas juntas,
mil pél mort n' haguera dat!

ENRICH FRANCO.

Barcelona 13 Març 1872.

MARIETA.

Al peu de una de las mes altas montanyas que conclouen lo terme de Castellnou de Alujas, corra un petit torrent, sech la major part del any.

Prop la vereda del torrent, hi há una vall ameníssima, hont lo mateix se crian las mes bonicas floretas, que 'ls mes saborosos fruits, que 'ls mes daurats blats. Desde l' cim de la montanya á la vall, hi han varias masías: tocant las pedras del torrent, n' hi ha una que l' anomenan La Masía del Mas-baix.

Habitan en la masía, lo masové, la masovera, lo noy y una porció de mossos dedicats esclusivament per lo conreu de las terras.

Lo noy ha arribat ja á la edat en que l' amor dona sa primera fiblada, lo cual vol dir que, encara que l' hi digan *noy*, ja no es tant noy.

Quant la masovera comensá á veurer al *noy* un poch cap-ficat, quant reparó la afició ab que anaba á vila, quant cerciorada al fí, pogué coneixer lo motiu que ocasioná semblans mudansas, argumentá una pila ab lo noy, pues no volia, com deya ella, que un altra dona l' hi robés l' amor del fill de las sevas entranyas.

Quant lo masové ho va sapigué, mirá á son fill, y 's clavá á riurer. ¡Quant deya aquella rialleta!

En Pep estaba enamorat. Si, senyors; en Pep estaba enamorat; era guapo, alt, ben plantat. La seva aymada no l' desdeya. Era l' hermosa espardanyera de la vila. Era l' hermosa Marieta.

Era diumenje: la gent surtia de la esglesia, tot just lo sol apuntaba en l' orient.

La Marieta surtia de misa primera; nostre pajesset ja habia fet cinch cuarts de camí, tant sols per á veure á l' hermosa espardanyera.

Marieta era órfana de pare y mare; no tenia mes apoyo en lo mon que lo seu avi, del cual n' era l' consol.

Lo cólera de 1854 va arrebatarli la prenda que mes estimaba en aqueix mon, quant tot just tenia dos anys.

Quant nosaltres la coneixém, era ja tot una doneta, tindria com de setze á disset anys, guapa, ¡Deu meu si n' era! ab mes sal que las minas de Cardona, y ab uns ulls que brillavan com dugas llinternas, capassas de ficar foch encar que fos en llenya verda. Ja tenia rahó l' hereuet quant l' hi deya:—Marieta, quant surts á la finestra, no tinch pór de tornarmen á la masía, encara que sigui una nit de fosca y sense lluna.

La Marieta, apesar de 'ls seus setze anys, era molt nena encara.

Veureu sino:

Festejant com festejaba ab 'n Pep, no era regular que fes bromas ab altres joves; donchs ella no estaba contenta, sino quant l' hereuet tornaba á la masía mort de pena.

En Pepet, era gelós com un dimoni.

Al surtir de misa primera, la Marieta va corre á trová á n' en Pep, que ab prou impaciencia l' esperaba.

—¡Adios, vida meva! Digué en Pep agafant la má de la espardanyera y tornantse roig com un bitxo.

—Déu te guardi, noy Pep. ¿T' ha pasat l' enfado de ans de ahí? va dirli ella, fent una rialleta, y deixant veurer dugas fileras de dents, petitas com pinyons.

Ja no calia que fés res mes. La mirada de la dona aymada encisa com la mirada de la serp.

—¿Qué tens? ¿Te passa alguna cosa?

—¡Ah, no! No passa res en mon cor; pero ja saps que estich jelós de tú, de ta sombra, del teu nom. Ahí fins vaig tenir celos dels petons que feyas á n' aquella floreta que vaig portarte.

—¿Qué? ¿Pensas que no t' estimo?

—Ho penso, y ho crech, y no es per menos al veurer lo que fas ab ton cusí Jaume, á qui crech que profesas un carinyo mes que de cusí.

—¡Oh, 't juro, noy Pep, que es fals! ¿No saps que visch per tú soleta, y per l' avi,

pel pobre avi, qu' es moriria si no tenia las caricias de la seva fillola?

—¿Promets no dirli may més res á n' en Jaume?

—¡Oh! t' ho juro.

—Gracias, gracias, vida meva. Quin pes m' has tret de sobre.

PERE AGUILERA Y SOLSONA.

(*Seguirá.*)

A UN NIN.

A què has vingut, infantó,
á qué has vingut á la terra?
Angel de Deu, aqui baix
quinas venturas hi cercas?
Mentres ta mare 't breçola
cantante una cançoneta
pera ferte endormiscar
y ton front joyosa 't besa;
mentres vetlla ton dolç son
l' Angel sant de l' ignoscencia,
mentres lo que ton cor sent
diu ta senzilla boqueta,
¡què n' ets de rich si ho sabesses!
¡qué rich ets en ta pobresa!
Non... non... no ploris, no ploris,
que las penas no conexes;
guarda infantó eixos diamants
per quant coneguis las penas.
Per qué ploras, hermós nin,
si felis ets en la terra?
¡Qui pogués serne de tu!
de tu, nin, qui pogués serne!
Mes tens rahó; plora, plora;
plora si, per la riquesa
que 't roba lo temps que passa
en cada minut que 't lleva.
Si sabeses lo que perts,
si lo que perts tu sabesses;
d' altre modo plorarías
ángel que vens á la terra.

FRANCISCO COMERMA BACHS.

NOVAS Y CURIOSITATS.

Lo sumari que conté l' últim número de la acreditada revista catalana, titulada «*La Renaxensa,*» es 'l següent:

Marian Fortuny; per *Apeles Mestres.*—La musa vigatana; per *Magí Verdaguer Callís.*—Los dotse mesos; per *A.* Les darreries del any (poesía); per *Joseph Martí y Folguera.*—Apuntes de historia de Lérida.—(Bibliografía;) per *Joan Sardá.*—Asociació literaria de Gerona (idem); per *J. S.*—Novas.

A mes dita Revista ha regalat als seus suscriptors un retrato d' en Fortuny, grabat á l' aigua fort.

—

Está apunt de donarse á la venta, segons habém llegit en la Renaixensa un tomo de igual forma que la de dita Revista en los últims anys, contenint la segona série del eruditíssim treball del savi académich, reverent Fidel Fita y Colomer, *Los reys de Aragó y la Seu de Girona..*

—

Habem vist ab gust, la exposició de labors propis de senyoras, que fa alguns dias está oberta en lo *Fomento de la Produccion Nacional.* A 2345 ascendeix lo número d' objectes allí exposats, y entre ells n' hi ha quelcuns bastant notables descollanti los presentats per las relligiosas de Santa Clara d' aquesta ciutat, Casas de Beneficencia y convents de monjas de varios punts; no menys que trevalls d' algunas senyoras y senyoretas ventatjosament conegudas per los preciosos labors, que mes d' una volta han presentat al públich.

—

En Pere Blay, que va reformar la fatxada del palau de la Diputació en Barcelona, es també autor dels sepulcres de N' Antoni Agustin, Joan Teres, Gaspar Cervantes y de la capella de San Joan en la Seu de Tarragona.

—

Havem vist lo pany mortuori y 'ls títols de soci que 'l Monte-pío de Montserrat en Buenos-Aires ha manat elaborar en nostra ciutat. Aquella societat composta per catalans verament aymants de la seva terra, ha donat provas manifestas de que encar que lluny de Catalunya no s' oblidan los catalans de la seva mare. Nosaltres 'ls hi

enviem nostre afectuós saludo de la mes certa amistat perque 'ns lligan ab ells lo sant amor de la pátria. Tirin avant l' obra que tenen comensada y estiguin certs que serán benehits quants esforsos fassian, pera ben sentar lo nom de Catalunya en América.

GRA Y PALLA.

Lo Secretari d' una Societat comercial, va cometrer un dia una equivocació que feu riure de gust á quants la presenciaren.

Li feren firmar lo registre baptisme de son primer fill, y al ferho va posar: *Por poder del Fénix Catalan, el vocal secretario Juan Maria Roca.* Inutil es dir que ab la forta emoció en que 's trobava, no s'adoná de sa equivocació fins á veurer las generals riallas dels concurrents á la ceremonia.

—

—¿Qué mira, Sr. Geroni? preguntaban á un ataconador l' altre dia.

—Estich mirant plé de estranyesa las *eses* que fa aquest borracho.

—¿Y qué?

—Penso que 'l mateix efecte dech fer jo quan torno á casa 'ls diumenges.

—

Cert prelat que se habia fet célebre per las sevas estravagancias, pujá á la trona un diumenje de Pascua, y digué á los seus feligresos:—Germans meus: per evitar la confussió y la atministració del sagrament de la Penitencia, 'us adverteixo que confessaré

Los dilluns, als embusteros.
Los dimars, als avaros.
Los dimecres, als murmuradors.
Los dijous, als lladres.
Los divendres, als estafas.
Los dissaptes, á las donas de mala vida.
¿Será inútil di que cap se hi presentá?

—

Una dama de teatro que tenia una noyeta y la feya passar per nevoda, disputaba un dia ab los cómichs sobre 'l temps que feya se habia estrenat una obra, fins que á l' últim, tota cremada va dir:

—Mirin vostés si ho tindré jó present, que no vaig podé assistir á la funció per estar embrassada de la meva nevoda.

—

—No hi há cap dona lletxa en lo mon;—deya un subjecte en una reunió,—totas ellas son ángels caiguts del cel.

—Segons aixó,—va dir una jamona chata y molt lletxa,—¿jo també hauré caigut del cel?

—També;—contestá l' interpelat,—pero vosté va caurer de nassos.

—

Un dia que plovia un cego estaba estudiant una llissó de música: las notas que es varen sentir mes quant ell cantaba, foren lo *fá* y lo *sol*. Al mateix temps passava un pagés y sentint lo que 'l cego deya, va esclamar ab ayre de llástima:

—¡Quina pena es 'l ser cego! Está fent un xáfech de alló millor y aquest bon home diu que fa sol!

Sol-lució á la xarada passada.

Car-re-te-ra.

XARADA.

Lá *primera* es una lletra,
per mes senyas consonant;
y en la *tercera* y *segona*
nom de dona trobarás.
Es la *primera* y la *cuarta*
cosa que per tot n' hiá,
y molt serveix als tendés,
puix sens ellas res no fan.
Lo *tot* es nom d' una dona
que remou tot 'l vehinat.

JOAN ESTRUCH.

(La solució en lo próxim número.)

CORRESPONDENCIA DE LA «BANDERA CATALANA.»

A. F.—No fá.—G. S. y M.—Idem.—J. Ll.—Idem.—N. J. P.—Se insertará.—P. M.—No podém complaurel.—E. C.—Deixis veurer per la redacció lo dimars ó be lo dijous de sis á vuit del vespre per un assunto que l' hi interessa.

Estampa de la Renaxensa, Montjuich del Bisbe, 3.